

- Hvorfor gikk du baklengs?
- Hvorfor gikk jeg baklengs? sa Pippi. – Lever vi ikke i et fritt land, kanskje? Kan vi ikke gå som vi vil? Forresten skal jeg si deg at i Egypt går alle folk på den måten og ingen syns at det er det minste rart.

– Spunk, sa Tommy. – Hva betyr det?

– Ja, visste jeg bare det, svarte Pippi. – Men det eneste jeg vet, er at det ikke betyr støvsuger.

Tommy og Annika så litt spørrende på hverandre. Til slutt sa Annika:

– Men når du ikke vet hva det betyr, så er det vel ikke noen nytte i det da, vel.

– Nei, det er det som plager meg også, svarte Pippi.

– Jeg lurar på hvem det var som fant ut hva ordene betydde, sa Tommy tankefullt.

– Antagelig en eller annen gammel professor, mente Pippi. – Jamen er folk rare! Bare tenk på alle de ordene de har funnet på! «Balje» og «treplugg» og «snøre» og alt sånt. Men et så fint ord som spunk greier de ikke å finne på! Skal si jeg har vært svinheldig! Og jeg skal nok få greie på hva det betyr.

I utkanten av den lille, lille byen lå en gammel, forfallen hage. I hagen lå et gammelt hus, og i huset bodde Pippi Langstrømpe. Hun var ni år, og hun bodde der helt alene. Hun hadde ingen mamma eller pappa, og det var egentlig ganske deilig, for da var det ingen som kunne si til henne at hun skulle gå og legge seg, og ingen som kunne tvinge henne til å drikke tran.

– Først og

fremst vil jeg kjøpe meg et piano.

– Ja, men Pippi, sa Tommy, – du kan vel ikke spille piano?

– Åssen kan jeg vite det når jeg aldri har forsøkt, sa Pippi. – Jeg har aldri hatt noe piano å forsøke på. Og det skal jeg si deg, Tommy – å spille piano uten piano, det krever veldig lang øvelse før man får til.

– Mine damer og herrer! Uforberedt som jeg er kan jeg ikke annet enn å beklage Erik XIV. E r i k X I V var en stakkars konge som levde livets glade dager for lenge siden i Sverige. S v e r i g e er mitt alt på jorda. J o r d a er en liten klode, som så fort det fins baner triller rundt sola. S o l a ble en gang i tiden dyrket som en gud av de gamle toskete egypterne i Egypt. I E g y p t fins det farlige krokodiller. K r o k o d i l l e r er ikke på langt nær så beskjedne som lamunger. L a m u n g e r har ull og sier bæ bæ. B æ b æ bør ei snill jente ikke si til gamle damer, for da tror de at hun vil erte. E r t e skal man ikke gjøre på søndagene, for da er man en e r t e k r o k. En e r t e k r o k er ikke til noen som helst nytte når man skal prøve å gjøre opp ild under gryta. N e d i g r y t a legger man kjøtt og grønnsaker hulter til bulter, peprer og salter godt og lar alt sammen småputre i et par timer. Serveres straks, uten ingefær. I den anledning ber jeg om å få utbringe et firefoldig leve for fødselsdagsbarnet. Hun leve!

*Av og til snakker du så fornuftig at jeg tror det blir
noe stort av deg.*

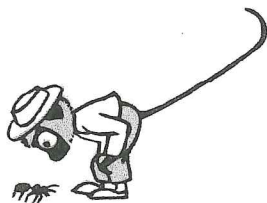
- Hvem har sagt at barn absolutt skal være tørre? Kald dusj blir vi friske av, har jeg hørt folk si. Det er bare her i landet at de innbiller seg at barn ikke skal gå i grøfter. I Amerika er grøftene så proppfulle av unger at vannet ikke får plass. De holder seg der året rundt. Om vinteren fryser de jo fast, og hodene stikker opp av isen. Mammaene må gå dit og gi dem saftsuppe og kjøttkaker, for de kan ikke komme hjem til middag. Men friske som nøttekjerne er de, det er sikkert!

- Tingleter.

- Hva er det, spurte Tommy.

- En som leter opp ting, naturligvis! Hva skulle det ellers være, sa Pippi, mens hun spote sammen alt melet som lå på golvet i en liten haug. - Hele verden er full av ting, og det trengs sannelig at noen leter dem opp. Og det er akkurat det en tingleter gjør.

- Jeg undres på om det er vanskelig å fly, sa Pippi og så drømmende ut over kanten på berghella. Bergveggen stupte bratt ned under dem, og det var langt til bakken.

- Ned kunne vi nok lære oss å fly, fortsatte hun. - Det er sikkert verre å fly opp. Men vi kunne jo begynne med den letteste måten. Jeg tror sannelig jeg vil prøve!

– Kanskje vi bent fram burde plukke litt sopp, sa Pip-
pi. – Når det er høstferie, skal vi høste. Hun plukket en
vakker, rød fluesopp. – Jeg undres om den er spiselig,
fortsatte hun. – I hvert fall er den ikke drikkelig, så da er
det jo ikke annet vi kan gjøre enn å spise den. Kanskje
det går!

Hun bet et stort stykke av soppen og svelgjet det.

– Det gikk, slo hun fornøyd fast.

Det er bare her i landet de mener at barn ikke skal gå i grøftene.
I Amerika er grøftene så fulle av unger at det ikke blir plass til
vannet. ... Om vinteren fryser de nødvendigvis fast, og bare
hodene deres stikker opp over isen.

Jeg synes noen skulle si til hottentottene at de ikke må oppføre
seg slik at geografibøkene deres blir gale.

Tenk så vakkert det må være inne i himmelen, når den er så fin sett unnenfra.

– Hør, Pippi, sa Tommy forsiktig, – hvorfor har du egentlig så store sko?

– For å kunne vifte med tærne, naturligvis, sa hun.

– Nei, nå har jeg aldri sett på maken, sa hun og plukket opp en gammel, rusten hermetikkboks fra gresset.

– For et kupp, for et *kupp*! Bokser får vi aldri for mange av.

Tommy så litt mismodig på boksen og sa:

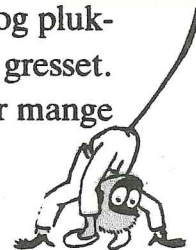
– Hva kan vi bruke den til?

– Å, den kan vi bruke til mye, sa Pippi. – En måte er å legge kaker i den. Da blir det en sånn der Hyggeboks Med Kaker. En annen måte er *ikke* å legge kaker i den. Da blir det en Boks Uten Kaker, og det er jo ikke like hyggelig, men ganske bra det også.

Hun så nærmere på boksen som virkelig var temmelig rusten og dessuten hadde hull i bunnen.

– Det ser nærmest ut som dette har vært en Boks Uten Kaker, sa hun ettertenksomt. – Men vi kan også klemme den ned over hodet og leke at det er midt på natten.

Og det gjorde hun.

'Hjelp oss før vi forgår! Uten snus i to dager forsme-
kter vi på denne øy.'

– Nei men Pippi, det kan vi da ikke skrive, sa Tommy
med bebreidelse i stemmen. – Det er jo ikke sant.

– Hva da, sa Pippi.

– Vi kan da ikke skrive 'uten snus', sa Tommy.

– Ikke det, sa Pippi. – Har du noe snus?

– Nei, sa Tommy.

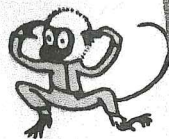
– Har Annika noe snus?

– Nei, naturligvis ikke, men . . .

– Har jeg noe snus, spurte Pippi.

– Nei, kanskje ikke, sa Tommy. – Men vi bruker da
ikke snus.

– Ja, det var jo akkurat det jeg ville at du skulle skrive:
'Uten snus i to dager . . .'

– Ja, men hvis vi skriver noe sånt, så tror folk at vi bru-
ker snus, det er jeg sikker på, sa Tommy og holdt fast
ved sitt.

– Hør nå, Tommy, sa Pippi. – Svar meg på en ting!
Hvem er oftest uten snus, de som bruker eller de som
ikke bruker det?

– De som *ikke* bruker det, naturligvis, sa Tommy.

– Ja, hva er det du bråker for da, sa Pippi. – Skriv sånn
som jeg sier!

Og da skrev Tommy: 'Hjelp oss før vi forgår! Uten
snus i to dager forsme-
kter vi på denne øy.'

— Hvis du ikke øyeblikkelig går bort i skammekroken, sa frøken Rosenblom, — så vet jeg om en liten pike som snart kommer til å få ordentlig ris.

— Stakkars liten, sa Pippi. — Hvor er hun henne? Send henne til meg, så skal jeg forsvare henne. Noter det!

— La aldri barn få hankses med skytevåpen, sa Pippi og tok en pistol i hver hånd. — Ellers kan det lett skje en ulykke, sa hun og trykket av begge pistolene på en gang. — Det der smalt skikkelig, slo hun fast og så opp i taket. Der så de to hull etter kulene som hadde truffet.

— Små barn skal ses, men ikke høres.

— Å ja sann, sa Pippi, — men folk har nå en gang fått både øyne og ører. Og selv om jeg jo er en fryd for øyet, så får en jamen sørge for at øren får litt mosjon, de også. Men mange mener visst at en har fått ørene bare til å vifte med.

— Hvorfor må man lære seg saker og ting?

— For å bli et klokt og forstandig menneske.

— Jaså, hvorfor har ikke han der gått på skolen, da, lurte Pippi og pekte på herr Lundin med tommelen.

Jeg skal si deg at i Turakalama er det ikke et eneste menneske som snakker sant. De bare lyver hele dagen. Begynner klokken syv om morgenen og holder på helt til kvelds.³⁴

– Skolen er slutt for idag, ropte frøken skarpt. Dere må gå hjem med én gang. Med én gang, hører dere det!

Pippi hang nå fra strak arm i lampa, og da barna begynte å marsjere ut av klasserommet, lot hun seg falle ned på golvet rett foran frøken.

– Ja, ajøss med deg da! Og takk skal du ha for idag, sa hun og trykket frøken hjertelig i hånda. – Det var jo for all del trivelig å få komme hit og se hvordan dere har det, men oppriktig talt så har jeg nok ikke tid til sånne barnsligheter i framtiden. Jeg håper du ikke blir lei deg, men faktum er at jeg ikke kommer hit flere ganger.

– Reddes det som reddes kan, skrek hun og kastet den ned til de forskrekkede menneskene på torget. Men den var av porselen og gikk i tusen biter.

– Jo det er klart, sa Pippi. – Jeg ville vel ligge og gråte av og til om kvelden og lure og lure: «Hva i alle dager heter hovedstaden i Portugal?» Men man kan jo ikke ha det morsomt hele tiden, sa Pippi og sto på hendene en stund. – Forresten har jeg vært i Lisboa med pappaen min, fortsatte hun der hun sto opp ned, for hun kunne snakke da også.

Men nå var herr Lundin så sint at han riktig hoppet, og han skrek:

– Du er den mest uoppdragne ungen jeg har sett! Men i ettermiddag skal du flyttes til et barnehjem, enten du vil eller ikke, så mye du vet det.

Sirkusdirektøren var slett ikke fornøyd med at Pippi opptrådte på sirkuset hans. Han ville bli kvitt henne. Og derfor smøg han seg fram og løsnet den mekanismen som holdt lina stram, og han trodde sikkert at Pippi ville ramle ned.

Men det gjorde ikke Pippi. Hun satte lina i sving i stedet. Fram og tilbake svingte lina, Pippi gynget fortere og fortere, og så – plutselig – tok hun et hopp ut i lufta og havnet rett på sirkusdirektøren. Han ble så redd at han begynte å springe.

Rett som det var, løftet hun opp skjørtet og sa med en stemme som slett ikke var hennes egen: – Fortryllende! Simpelthen fortryllende altså! – Hva er det som er så fortryllende, spurte Tommy. – Jeg vel, sa Pippi fornøyd.

– Hva sitter dere og surmuler for? sa hun. – Synes dere ikke at det er moro i kaffeselskap?

– Hva i all verden er det egentlig med dere? spurte Pippi irritert. – Er det ingen måter å få dere i bedre humør på? Når man er borte, skal man jo være hyggelig!

– Enda morsommere er det selvsagt hvis man går barbeint, fortsatte hun og reiv av seg strømper og sko. – Jeg synes at du også skal forsøke, sa hun til en av damene, som satt der så fin i svart kjole, liten visitthatt og høyhælte mokkasko. – Så kanskje du ikke ville være så sur etterpå!

I Shanghai

så jeg en gang en kineser. Ørene hans var så store at han kunne bruke dem til kappe. Når det regnet, krøp han bare inn under ørene og hadde det varmt og tørt som bare det. Men ørene hadde det jo ikke så varmt og tørt akkurat. Var det særlig dårlig vær, pleide han å tilby venner og bekjente å slå seg til under ørene. Der satt de og sang sine sørgmodige viser i ruskeværet.

– Om fire måneder er det jul, og da får dere juleferie. Men jeg, hva får jeg? Pippis stemme senket seg til en bedrøvet hvisking. – Ingen juleferie, ikke den aller minste lille juleferie. Her må det bli en endring! I morgen begynner jeg på skolen.

– Kan ikke vi spytte? sa Pippi. – Du vet nok ikke hva du snakker om, du. Det som de lærer på skolen i første klasse alt! Både lengdespytt og høydespytt og spyting under løp. Du skulle bare se frøkenen til Tommy og Annika! Nei og nei som hun kan spytte! Hun har fått første premie i spytt under løp. Når hun løper rundt og spytter, så jubler hele byen.

– Det er divisjon vi har i dag, sa frøken.

– Dere skulle ikke ha noen slags «sjon» i dag, sa Pippi. – Det måtte da være muntrasjon.

Kom min lille, nå vi ville
hoppe på vår pult
og i lampa henge,
leseboka slenge,
raske gutter, flinke piker
hopper opp på pult.

Ja, vi ville gjerne være
kjekke, muntre små.
Klatre rundt i taket
inni skolevraket,
for vi vil så skrekk'lig gjerne
noe moro få.

Sov, sov, gullebarn
det sitter en abbor i gården.
Sikkert kommer nok hauken og tar'n,
så ikke gamlemor får den.
Sov, lille vennen, for ølet er slutt,
men ut av snus fins det ennå en snutt
til gamle hygg'lige morfar!

Herr Lundin gransket Pippi ovenfra og nedad, og så sa han:

– Har frøken Blomkvist sett slikt hår det stakkars barnet har? Det blir kanskje bedre
når hun blir eldre, men akkurat nå er det sannelig ikke vakkert.

Pippi kikket på herr Lundin og så veldig tankefull ut.

– Jeg tenker, sa hun.

– Hva tenker du på, lille barn, lurte herr Lundin.

– Jo, når vi snakker om hår – jeg lurte på hvilken farge det var på d i t t hår på den
tiden da du hadde noe hår i det hele tatt. Antakeligvis var det vel blått, og s o m det
må ha sett ut sammen med den røde nesa di.

— Kan du svare på dette? spurte frøken Rosenblom. — Per og Pål skal dele en bløtkake. Hvis nå Per får en fjerdedel, hva får da Pål?

— Knip i magen, sa Pippi. Hun snudde seg til skriverne. — Pass på å notere det, sa hun alvorlig.

— Noter at Pål får mageknip.

Men nå var frøken Rosenblom ferdig med Pippi.

— Du er den mest uvitende og det mest uskikkelige barn jeg noensinne har sett! sa hun. — Gå straks bort i skammekroken!

Pippi gikk lydig av sted, men hele tiden ristet hun på hodet og mumlet sint for seg selv:

— Noe så urettferdig! Jeg som kunne svare på hvert eneste spørsmål!

— Tenk at kuer kan være så stivsinte, sa Pippi og hoppet jamsis over grinda. — Og hva blir resultatet? At okser må bli myksinte, tenker jeg — det betyr vel at de later som om de *ikke* er sinte. Det kan bli ganske nifst, det.

— Jeg har alt plass på et barnehjem, sa Pippi.

— Hva sier du, er det i orden alt, spurte den ene av konstablene. — Hvor ligger det barnehjemmet?

— Her, sa Pippi stolt. — Jeg er et barn, og dette er mitt hjem, altså er det et barnehjem.

Det er ikke lett å være barn, nei! Det er vanskelig, veldig vanskelig. [...] Det innebærer at man må legge seg, stå opp, kle på seg, spise mat, pusse tennene og snyte seg når det passer de store, ikke når det passer en selv. [...] Det innebærer dessuten at man uten å protestere må høre på de mest personlige bemerkninger fra enhver voksen om ens utseende, helsetilstand, klær og framtidsutsikter.

– Om fire måneder er det jul, og da får dere juleferie. Men jeg, hva får jeg? Stemmen til Pippi låt trist. – Ingen juleferie, ikke den aller minste lille juleferie, sa hun klagende. – Her må det bli en forandring. I morgen begynner jeg på skolen.

- Jeg vil ikke ha unger rennende rundt i hagen min. Unger er det verste jeg vet.
- Synes jeg også, sa Pippi og tok ei pause i kråkestupingen. Alle unger burde skytes.
- Hvordan kan du si noe sånt, sa Tommy fornærmet.
- Jo, egentlig burde alle unger skytes, sa Pippi. – Men det går ikke an. For da ville det aldri bli noen små, søte gubber. Og dem kan man ikke klare seg uten.

– Jeg skal bli sjørøver når jeg blir stor, [ropte hun].
– Skal *dere* det?

– Nja, sa Pippi, – jeg tror vi skal hente en stige.

Hvem kommer i den mørke natt
på veien til mitt hus,
er det et gjenferd eller kun
en liten, fattig mus?

Når hun danset på ei line
som en liten agurk glad
så man epleskrotter hvine
ifra unge busers rad.

– Nå skal det bakes pannekakes,
nå skal det vankes pannekankes,
nå skal det stekes pannekekes!